

гарантувати реальність і достовірність даних, що забезпечується документальним обґрунтуванням усіх записів, здійсненням інвентаризації, дотриманням правил оцінки статей балансу, розподілом прибутків і витрат за відповідними звітними періодами. З точки зору правових аспектів облікова звітність повинна відповідати вимогам нормативних та інструктивних документів. З позиції забезпечення управлінської діяльності можна виокремити такі основні вимоги, які повинна задовольняти звітність. Перш за все вона має містити дані, необхідні для: оцінки динаміки та перспективи зміни прибутку (доходів) економічного суб'єкта; оцінки ресурсів, які існують в суб'єкта господарювання, змін, що відбуваються в них та з ними, ефективності їх використання; прийняття обґрунтованих управлінських рішень у галузі інвестиційної політики. Вимоги до формування облікової звітності повинні формуватись у відповідності до інтересів ключових користувачів. У діяльності підприємства як первинного осередку будь-якої економічної системи, що виробляє певний вид продукції (товарів, послуг), а отже робить свій внесок у генерування загальних доходів країни, зацікавлені різні групи осіб (користувачі) [2, с.19].

Облікова звітність як структурний елемент інформаційного забезпечення управління підприємством займає важливе місце у процесі планування, організація та контролю за діяльністю суб'єкта господарювання. Так, дані облікової звітності, на стадії планування, застосовуються у процесі обґрунтування цілей роботи, формуванні базових та моделюванні планових показників фінансово-господарської діяльності підприємства. На стадії організації роботи звітність здійснює вплив на процес збору первинних даних про факти господарського життя, методи, способи та процедури їх обробки у системі бухгалтерського обліку. Облікова звітність як засіб стимулювання управління підприємством. За допомогою неї здійснюють моніторинг, контроль, оцінку та аналіз досягнутих результатів та при необхідності визначення можливих дій, щодо коригування діяльності підприємства. Зважаючи на фактор необхідності забезпечення інформаційних потреб користувачів такою інформацією, звітний період та процес складання звітності складає один із важливих етапів діяльності усіх підрозділів підприємства [1, с.26].

Отже, на сьогодні облікова звітність як один з елементів інформаційного забезпечення управління підприємством займає важливе місце у процесі планування, організації, контролю за діяльністю суб'єкта господарювання, суттєво підвищується її значення також і як основного джерела інформації про фінансово-господарську діяльність підприємства. Облікова звітність стає елементом ринкової інфраструктури, реальним засобом комунікації, за допомогою якого її користувачі можуть формувати стратегію і тактику управління підприємством. Саме на підставі даних облікової звітності можливо здійснити оцінку результатів діяльності та економічного потенціалу суб'єкта господарювання, спрогнозувати майбутні грошові потоки, визначити вектори розвитку підприємства.

Список літератури:

1. Колос І. В. Звітність як елемент системи управління підприємством / І. В. Колос // Економіка та держава. – 2006. – №8. – С. 26-31
2. Лень В.С. Звітність підприємств: Підручник // В.С.Лень, В.В. Гливенко – 2-ге вид., перероб. і доп. – К.: Центр навч.літ-ри, 2006.- 612 с.
3. Н. Spiegel, A. Hubbard. The Growth of Economic Thought. - 3 Sub edition. - Duke University Press Books, 1998. - 896 с.

Наталія ГЛУХ

Тернопільський національний економічний університет

РОЛЬ ОБЛІКОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ В УПРАВЛІННІ ПРОЕКТАМИ ПІДПРИЄМСТВ

Діяльність багатьох вітчизняних компаній в різних сферах реалізується у формі проектів. Проте навіть у не надто складних проектах виникають проблеми, які проявляються

в невдоволенні замовника і власного керівництва, зриві термінів, перевищенні кошторисів, конфліктах всередині команди проекту та ін. Профілактика і подолання цих проблем є найважливішими складовими діяльності управлінського персоналу проекту і повинні підтримуватися відповідними стандартами, методологією та інструментальними засобами.

Для ефективного здійснення проектного управління необхідне відповідне обліково-інформаційне забезпечення, яке має забезпечувати комплексне дослідження всіх об'єктів обліку та узагальнення даних, що надаються керівництву проекту відомості для прийняття узгоджених рішень. Саме такий підхід дозволить сформувати обліково-інформаційне середовище, що сприятиме ефективному управлінню проекту, оскільки дана інформація може розглядатися в різних напрямках, під різним кутом зору і за різними оцінками. Завдання облікового забезпечення сучасного підприємства полягає у пошуку раціональних співвідношень між категоріями часу, ризику та кінцевими результатами діяльності, рівнем ресурсного забезпечення і можливостями примноження та ефективного використання потенціалу розвитку підприємства. При цьому має забезпечуватися фінансова стійкість і висока інвестиційна привабливість підприємства.

У світі вже давно визнано, що управління проектами - особлива галузь, застосування якої дає відчутні результати. Професіонали в цій області високо цінуються, а сама методологія управління проектами стала фактичним стандартом управління на багатьох тисячах підприємств і застосовується в тому або іншому ступені практично в усіх великих корпораціях. У нашій країні не всі і не завжди правильно розуміють предмет управління проектами, часто плутаючи управління проектами із складанням бізнес-планів.

Управління проектами - це використання знань, досвіду, методів і засобів до робіт проекту для задоволення вимог, що пред'являються до проекту, і очікувань учасників проекту. Щоб задовольнити цим вимогам, необхідно знайти оптимальне поєднання між цілями, термінами, витратами, якістю і іншими характеристиками проекту.

Ринкова економіка змушує всі організаційні структури країни підпорядкувати свій фінансовий добробут лише спеціалістам даної сфери діяльності. Для цього використовуються різні системи обмежень та ресурсозберігаючі технології. Проект також обов'язково містить свою систему обмежень, найчастіше це три головних обмеження, так званий «залізний трикутник»: - зміст проекту, часу і витрат. Але все частіше з'являється й четверте обмеження – якість. В цілому система обмежень визначається сукупністю проектних можливостей [1, с. 34]. Крім того, обмеження, пов'язані з зазначеними проекті ресурсами, котрі можна направити на вирішення планових завдань, також можна розглядати як фіксоване обмеження.

Рис. 1 . Трикутник управління проектом

Отже, навіть правильно спланований проект не має можливості функціонування без злагодженої системи управління, бо саме вона формує і реалізовує проект, беручи до уваги всі ризики та розглядає кожну ланку управління проектом і як окремий елемент, і як окремий елемент, і як складові важелі цілісної системи.

Найбільш складним для сучасного українського проект-менеджменту є нестача інформації, що утворилася в результаті розпаду старої системи технічного нормування й практичної неможливості, через відсутність системи, створення нової, котра відповідала б сучасним умовам інформаційної системи підтримки інформаційної діяльності [2]. У цих

умовах надто важливо організувати процес накопичення досвіду на основі використання інформаційних технологій. Отже процес управління проектами повинен бути належним чином інформатизований, підтримуватися сучасними технологіями для чого необхідно створити й підтримувати в належному стані бази й банки даних по фазах і етапах життєвого шляху проектів, що забезпечує облік та впровадити сучасні автоматизовані системи планування й контролю, а також засоби обробки й передачі даних.

Список літератури:

1. Бурков В. Н. Механизмы управления проектами и программами регионального и отраслевого развития: Монография / В. Н. Бурков, В. С. Блинцов, А. М. Ввозный, К. В. Кошкин, А. Н. Шамрай и др. – Николаев: НУК, 2010. – 169 с.
2. Стоянова-Коваль С. С. Облік інвестицій за умов проектного менеджменту [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://ic.faaaf.org.ua/pdf/86-oblik-investicij-za-umov-proektnogo-menedzhmentu.pdf>

Людмила ГОЛІНАЧ

Тернопільський національний економічний університет

ЕКОНОМІЧНИЙ СЕНС СОЦІАЛЬНОГО АУДИТУ

Важливим фактором економічних і соціальних реформ у ХХІ столітті є соціальна відповідальність бізнесу. Пов'язано це із тим, що діяльність підприємства впливає на усі сфери суспільного життя: на ті, які безпосередньо взаємодіють із господарською діяльністю підприємств та на ті, які опосередковано зазнають впливу (часто негативного) від процесу господарювання. Саме тому концепція соціальної відповідальності спрямована на захист інтересів зацікавлених у діяльності підприємства осіб, а не виключно акціонерів. Її зміст та значення передбачає інтеграцію трьох складових у діяльність бізнесу – економічної ефективності, екологічної безпеки та соціального захисту. Економічна ефективність передбачає отримання позитивних фінансових результатів від економічної та соціальної діяльності підприємства; екологічна безпека характеризує вплив діяльності підприємства та його продукції на навколишнє середовище; сутність соціального захисту полягає у створенні сприятливого мікроклімату усередині організації, позитивний вплив організації на суспільство та соціальні системи в межах яких вона функціонує.

Зростаюча роль корпоративної соціальної відповідальності є фактором безпосереднього взаємозв'язку даної концепції із конкурентоспроможністю підприємства. А відтак посилюється практика формування соціальної звітності чи іншої нефінансової звітності, де підприємства відображають показники, що характеризують результати їх соціальної поведінки. Для їх підтвердження утвердилася практика соціального аудиту. Окрім основного завдання – підтвердження, соціальний аудит набув й іншого – оцінки ефективності соціальних проектів та консалтингу з питань оптимізації витрат на соціально-економічні заходи та максимізації соціального ефекту.

Інтенсивний процес розробки нормативно-правової бази з організації соціального аудиту, формування соціальних звітів та розробки етичних кодексів ведення бізнесу розпочався у 80-90 рр. минулого століття. Хоча практика підготовки соціальної звітності та проведення соціального аудиту бере початок у 60-70-х рр. минулого століття. На цей же період припадає і публікація перших монографій. Так, у 1973 р. з'являється наукове видання Джона Умбла «Аудит соціальної відповідальності». Міжнародними організаціями за минулі роки підготовлено близько 30 стандартів. Окремі університети Європи розпочали імплементацію у навчальний процес курсів із соціального аудиту, відкриваються спеціалізації з підготовки соціальних аудиторів. Найбільший досвід у цій галузі накопичено в університетах Франції. У цій же країні розпочав діяльність Центр сертифікації незалежних соціальних аудиторів, який розробив та запровадив регламент індивідуальної сертифікації соціальних аудиторів [1, с. 5-6].